

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **M. D.**, , zast. JUDr. Milanem Pivovarcíkem, advokátem se sídlem Znojmo, Žižkovo nám. 7, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Praha 5, Křížová 25, o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 3. 4. 2012, č. x, o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 24. 9. 2012, č. j. 22 Ad 21/2012 - 21, o návrhu žalované na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 24. 9. 2012, č. j. 22 Ad 21/2012 - 21, **se nepřiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

V záhlaví uvedeným rozsudkem zrušil Krajský soud v Brně rozhodnutí žalované ze dne 3. 4. 2012, č. x, jímž byla žalobci uložena povinnost vrátit žalované přeplatek na vdoveckém důchodu v částce 163.515 Kč podle § 118a odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení.

Rozsudek krajského soudu napadla žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížností. Současně navrhl, aby Nejvyšší správní soud přiznal její kasační stížnosti odkladný účinek. V případě, že by Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil, dostala by se věc do stadia nového posouzení žaloby. Krajský soud, vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, by pak mohl rozhodnout opačně, což by mělo za následek „obživení“ původního zrušeného rozhodnutí žalované. Důsledkem nového rozhodnutí krajského soudu by již ovšem nebylo zrušení rozhodnutí vydaného v mezidobí k realizaci původního rozsudku krajského soudu. Nastala by tak situace, kdy by vedle sebe existovala dvě opačná rozhodnutí o téže věci. Takovýto nežádoucí výsledek je existujícími procesními instituty prakticky neřešitelný. Rozhodnutí o původní žalobě by tak ztratilo smysl, což by podle stěžovatelky vedlo k nepoměrně větší újmě, než jaká může vzniknout přiznáním odkladného účinku jiným osobám.

Podle § 107 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 4 se užije přiměřeně. Podle § 73 odst. 2 soud přiznává odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nenahraditelnou újmu, přiznání odkladného účinku se nedotkne nepřiměřeným způsobem nabytých práv třetích osob a není v rozporu s veřejným zájmem.

Stěžovatelka opírá svůj návrh o usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006 - 49, č. 1255/2007 Sb. NSS. V daném případě je však Nejvyšší správní soud toho názoru, že závěry uvedeného rozhodnutí nelze na projednávanou věc vztáhnout.

Zrušovací rozsudek krajského soudu totiž v daném případě neukládá žalované přiznat žalobci důchodovou dávku v určité výši, kterou by – v případě, že by byl napadený rozsudek zrušen – musela po žalobci zpětně vymáhat. V projednávané věci uložila žalovaná žalobci vrátit přeplatek na důchodové dávce. Spor je tedy o prostředky již jednou vyplacené, kdy krajský soud stěžovatelce uložil pouze vypořádat se s otázkou zavinění žalobce při vzniku přeplatku.

Pokud by stěžovatelka v mezidobí vydala nové rozhodnutí, pak buď řízení zastaví, dojde-li k závěru, že žalobce přeplatek nezavinil, nebo vydá rozhodnutí *o téže výroku*, pouze s doplněným odůvodněním prokazujícím zavinění žalobce. I kdyby tedy stěžovatelka v mezidobí vydala nové rozhodnutí a Nejvyšší správní soud by rozsudek krajského soudu zrušil s tím důsledkem, že žaloba by byla novým rozhodnutím krajského soudu zamítnuta, obživlé rozhodnutí by bylo co do výroku shodné s nově vydaným, případně by již byla situace s předepsáním přeplatku vyřešena zastavením řízení z vlastní vůle stěžovatelky. Stěžovatelkou dovozovaná situace, kdy by vedle sebe existovala dvě opačná rozhodnutí, tedy v daném konkrétním případě nemůže vést ke vzniku nenahraditelné újmy ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 28. listopadu 2012

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu